

дагь нѣкжде далече, като да виждатъ нѣщо незнайно, никому неизвѣстно, но желано. . .

*
* * *

Еднажъ — било по сѣнокося — двамата момци останали да пренощуватъ на полето. Седѣли предъ огъня и си приказвали до късно.

Втори пѣтли били вече пропѣли, и момцитѣ си легнали да спятъ. Не били още заспали, когато видѣли, че къмъ тѣхъ иде единъ Старецъ, облѣченъ въ бѣли дрехи, а самиятъ той свѣти цѣлъ, както свѣти луната.

Момцитѣ скокнали на крака.

— Вървете следъ мене! заповѣдалъ Старецътъ.

Приятелитѣ се подчинили на заповѣдта му, но — за чудо голѣмо! — тѣ вървѣли не по земята, а се понесли по въздуха, като да имали невидими криле.

Така става понѣкога насѣне: човѣкъ хвърчи, пори пространството, а тѣлото му е леко, като че е безъ тегло.

Летѣли момцитѣ и дошли на себе си едва когато се видѣли на една мека зелена ливада. Огледали се наоколо си — неизказана хубостъ. . . Вѣковни листнати дървета расли тамъ, цвѣтѣли цвѣта невиджани, чували се сладки пѣсни. . . А наоколо тихо, тихо, тържествено, като въ храмъ Божи. . .

Чудесниятъ Старецъ стоялъ предъ двамата приятели и имъ се усмихвалъ ласкаво.

— Що, изморихте ли се? питалъ ги той. — Пжтьтъ до тука не е малъкъ. На, вземете, подкрепете си.

И имъ далъ две ябълки.

Момцитѣ изяли ябълкитѣ и усѣтили въ себе си голѣма сила, само че Василь усѣтилъ тѣлесна, а Иванъ — душевна.

— Защо така? попитали Стареца.

— То е, защото ти, Василе, изяде ябълка отъ дървото на живота, а ти, Иване—отъ дървото за познаване доброто и злото. Вземете и две клончета отъ тия дървета и си ги посадете у васъ. Който ще се храни отъ плодовѣтъ на дветѣ дървета, той ще е сиденъ и щастливъ. А сега си вървете.

И Старецътъ дигналъ ржце, като да благославялъ младитѣ другари. . .

*
* * *

Момцитѣ се събудили и видѣли, че на възглавето имъ лежатъ две клончета: едното съ ясно-зелени листа, сочно, благо-